

На третия денъ спрѣха въ подножието на планината. Следъ като почиваха около единъ часъ на сѣнка, Авраамъ каза на слугитѣ:

— Почакайте ме тука, нагледвайте ослето, а ние съ Исаакъ ще отидѣмъ горе, за да се помолимъ.

— Добре — подчиниха се слугитѣ. И безъ това повече не имъ се ходѣше.

Авраамъ отвърза дървата отъ ослето, натовари съ тѣхъ сина си, взе ножъ и огънь и поеха тѣсната криволичеща пѣтека.

Като стигнаха мѣстото за жертвоприношението, наредиха дървата на купъ.

Тогавъ чакъ синътъ погледна наоколо и очудено запита:

— Татко, ето огънятъ е готовъ, а не виждамъ агнето къде е. . . Какво ще принесемъ въ жертва?

Авраамъ сподави мжката си и сълзитѣ си. улови ржцетѣ на сина си, свърза ги, сложи ги на дървата и дигна ножа си, за да принесе въ жертва детето си.

Въ това време единъ нѣженъ гласъ се чу отъ горе:

— Не дигай ржка върху момчето си, Аврааме, не му прави нищо. . . Богъ се увѣри, че ти зарадъ Него не пожали едничкия си синъ. най-скѣпото, което имашъ. . . Това му стига. . . Той богато ще те възнагради заради силната ти вѣра!

Подигна очи Авраамъ. потърси насамъ-натамъ и видѣ наблизо охраненъ овенъ, който бѣше заплелъ рогата си въ храститѣ.

Взе овена и го пренесе въ жертва вмѣсто сина си. И щастливитѣ, баща и синъ, прегърнати, се връщаха отъ планината.

Панчо Михайловъ

Веднажъ Иисусъ Христосъ казалъ на насъбралия се около Него народъ: „Погледнете полскитѣ цвѣтя! Казвамъ ви, че нито Соломонъ дори, съ всичкото си богатство и слава, не се обличалъ по-добре отъ тѣхъ! И ако полската трева, която днесъ я има, а утре я нѣма, Богъ така облича, колко повече Той се грижи за хората!“
